

van Hoek van Holland naar Rotterdam op 30 mei 1891 waren op de salonboot, die de koninginnen en een aantal hoogwaardigheidsbekleders naar de plaats van bestemming bracht, geen persmensen toegelaten. De krant liet dit niet onvermeld en ook niet wie dat zo had gewenst: 'naar men wil op nadrukkelijk verlangen van H.M. de Koningin-Regentes zelve. Men heeft het in hooger kringen verkieslijk geacht die tocht een meer intiem karakter te doen dragen'¹⁹). Bij een volgende boottocht op 25 september 1899 was de pers wederom niet welkom. Het heette toen dat de koningin de boot voor de rondvaart zelf had afgehuurd. Mogelijk met de bijgedachte dat de pers dan in ieder geval niet behoefde te worden toegelaten²⁰).

Tenslotte is het typerend dat de koningin-moeder in heel haar leven slechts één keer een interview heeft toegestaan. Dit stuk, niet groter dan een halve pagina, verscheen in januari 1929 in de N.R.C. ter herdenking van het feit dat koningin Emma vijftig jaar eerder naar Nederland was gekomen²¹).

Bij de rol van de pers kunnen we, gezien de aandacht aan ons onderwerp besteed, niet om 'Abraham Prikkie' heen. Dit was een humoristisch en satyrisch weekblaadje, dat van 1891 tot en met 1896 in Rotterdam is uitgegeven. Het werd volgeschreven door Willem Smalt, 'een kruidig chroniqueur', zoals hij in een eerdere 'Roterodamum'-lezing' is genoemd²²). De schrijver was een erudiet journalist, die kunstkritieken schreef voor het Rotterdamsch Nieuwsblad. H.J.Scheffer bewondert het vernuft, waarvan Smalt blijk gaf. Zijn specialiteit was de komische briefwisseling op rijm in de trant van de Schoolmeester. De briefschrijvers zijn de Rotterdammer Abraham Prikkie en zijn Amsterdamse tante Lien. Lien is, hoewel al op leeftijd, radicaal en republikeins. Neef Bram is gematigder, en kan voor royalist doorgaan, maar ook hij heeft zijn gevoeligheden, zo haat hij plechtstatig taalgebruik en koninklijke onderscheidingen.

Lien stelt dat haar kritische neef na het bezoek van de koninginnen op 30 mei 1891 aan Rotterdam helemaal om is. Hij is volgens haar op een onderscheiding uit.

En zoo'n jongen durft nog schrijven van autoriteiten wier hoofd op hol is;

terwijl hij zelf nota bene volslagen oranje-dol is.

Ik weet zeker, dat hij nu op een ridderorde rekent,

te weten zoo'n nieuwe als meneer de Stuers heeft geteekend,

en die bestemd schijnt te zijn, om kleine diensten te beloonen,